

STEVE RACHMAD

Zijn dj-set op Innercity was de kick-off voor een uitgebreide wereldtournee, waarmee Steve Rachmad (1969) zijn 25-jarige jubileum in de muziekwereld viert. Hoog tijd voor een terugblik op de imposante carrière van de Amsterdamse techno-grootmeester, die naam maakte met een hele reeks alter-ego's, waaronder Sterac, Ignacio, Black Scorpion en Tons of Tones.

TEKST Gert van Veen BEELD x

25 YEARS IN MUSIC

'Bel ff als je voor de deur staat. We zitten in de studio.' Sms-je van Steve Rachmad, als we bijna bij zijn huis in de Amsterdamse Pijp zijn gearriveerd. Hij is nog maar net een dag terug van een gig in Moskou, maar heeft al weer de hele dag gewerkt aan een nieuw project. Wel relaxed: een studio onder je eigen appartement, zodat je op het moment dat je uit je bed komt rollen, meteen aan de slag kunt. Niet eens zo heel anders dan al die jaren dat Steve het prototype van de bedroom-producer was. In een kleine slaapkamer volgestouwd met grote elektronische apparaten – zoals dat ging in de tijd dat je als producer nog over een hele batterij hardware moest beschikken om muziek te kunnen maken.

Rachmad heeft altijd een zwak gehouden voor oude analoge apparatuur. Ook in de 21ste eeuw, op het moment dat veel producers uitsluitend nog met een computer en software werken, blijft hij trouw aan zijn oude set-up. Midden in de studio staat een Soundcraft mengtafel geflankeerd door grote speakers, met daaromheen een hele batterij elektronische apparaten: effecten, compressors, filters, drumcomputers en synthesizers. Met op een ereplaats de Minimoog, ruim dertig jaar oud, maar nog altijd onovertroffen als het gaat om volle, krachtige sounds.

Verscholen in een hoek staat ook nog een kleine computer die nog uit het stenen tijdperk van de elektronica stamt. We moeten denken aan die keer, nog niet zo lang geleden, dat we Steve tegenkwamen en hoe hij vol trots vertelde dat hij een nieuwe computer had gekocht. Voor driehonderd euro! Wow, dat is geen geld, konden we alleen nog uitbrengen. Wat voor computer dan wel? 'Een Atari!'

Eh, oké. Duidelijk. Ook als het op computers aankomt, is de 36-jarige Amsterdamse producer duidelijk 'old school.' Atari's worden al jarenlang niet meer gemaakt, zijn voorbijgestreefd door een hele nieuwe generatie snellere en betere machines. Maar Steve zwerft nog altijd bij die oude bakken, uit de tijd – begin jaren negentig – dat hij zich ontpopte tot een van de allgrootste talenten van de nog jonge Amsterdamse house-scene.

DUIZELINGWEKKENDE HOOGTE

Steve Rachmad mag dan een van de beste producers van de wereld zijn, iemand die in hoog aanzien staat bij alle groten in dansland, toch is hij is altijd dezelfde

vriendelijke, bescheiden jongen gebleven. Met zachte stem vertelt hij hoe het allemaal begon, hoe hij de opkomst van de house aan het eind van de jaren tachtig meemaakte. Hij was erbij op de eerste feesten in de Roxy club, die ook de eerste generatie Amsterdamse producers en dj's zouden opleveren. Zijn eigen muzikale carrière gaat zelfs nog verder terug: naar de vroege jaren tachtig. Die heeft hij ook als het beginpunt van zijn eigen muziekleven gekozen. 'Het moment dat ik in 1981 een klein mixertje kreeg van mijn vader.'

Het was het prille begin van een indrukwekkende muzikale carrière, waarin hij niet alleen uitgroeide tot een internationaal gerespecteerd dj, maar ook tot een producer van formaat met meer dan honderd releases op zijn naam.

Over de grenzen is hij eigenlijk nog een stuk bekender dan in eigen land, iets waar hij zich al lang bij neergelegd heeft, al is hij wel een vaste gast op ons belangrijkste techno-evenement, Awakenings. En hij is blij met het leven dat hij kan leiden: hij heeft alle aspecten van zijn carrière in eigen hand. Zijn Kroatische vriendin Manuela die komt binnenlopen als we ons gesprek in de huiskamer voortzetten, is zijn manager en boeker. Ze reist altijd met hem mee. Touren kan nu eenmaal erg eenzaam zijn als je als dj van de ene plek op de aardbol naar de andere reist, om regelmatig te eindigen in een hotelkamer in de middle of nowhere. 'Dat trok ik op een gegeven moment eigenlijk niet meer, steeds alleen op vliegvelden en in hotelkamers. Uit verveling ging ik dan maar bellen met vrienden.' Zijn telefoonrekening bereikte in die periode ook duizelingwekkende hoogten. Maar, verontschuldigt hij zich grinnikend: 'Wat moet je dan?'

Toch vindt hij het nog steeds geweldig dat hij er in is geslaagd om van zijn eerste liefde, de muziek, zijn leven te maken. Hij is mooi de dans ontsprongen: 'Op school praat je dan met je klasgenoten over wat je later gaat doen.' Het enige toekomstperspectief leek altijd: 'het standaardleven, dat je op een gegeven moment in een bedrijf terecht komt en allerlei kledingvoorschriften voorgeschoteld krijgt. En het standaard inkomstenplaatje. Als ik dan bedenkt dat ik helemaal niks heb afgemaakt met school, dan mag ik niet klagen.'

De Lagere Technische School heeft hij nog weten af

'Alles gebeurde opeens niet meer in een ver land, maar overal om je heen.'

te maken, maar daarna ging het mis met zijn school-carrière, die eigenlijk had moeten doorlopen tot de Technische Hogeschool. 'Maar op de MTS verloor ik alle interesse. Ik wilde radio's bouwen, maar op school kreeg je alleen maar theorie over hoe zo'n elementje in elkaar zat. Daar had ik helemaal geen trek in. Ik wilde muziek maken.'

STOERE TIJD

Zijn eerste muzikale probeersels – primitieve mixen - vervaardigde hij op zijn twaalfde. Met een draaitafel zonder pitchcontrol, een casetterecorder en een mixertje. In 1985, hij was zestien, kocht hij zijn eerste serieuze elektronische apparaat: een Roland 808 drum-computer. 'Ik kocht 'm tweedehands van het geld dat ik had verdiend met een krantenwijk. De sound van de 808 vond ik altijd zo mooi. Zoals in de muziek van de SOS Band of in 'Sexual healing' van Marvin Gaye.' Lacht: 'Die 808 leeft nog steeds, twintig jaar later.'

Niet lang daarna raakte Steve bevriend met engineer Rutger Kroese. 'Ik kende zijn naam van de remixen, die hij had gedaan. Toen hij een keer in de Escape draaide, heb ik hem aangesproken. Hij was in die tijd producer van Bolland & Bolland. Vanaf dat moment ging ik vaak met 'm mee naar de studio. Kon ik over zijn schouder

'De vroege jaren negentig waren een heel stoere tijd. Amsterdam was echt bruisend.'

meekijken. Daar heb ik veel van geleerd.'

Toch zou het nog een aantal jaren duren voordat zijn eerste eigen productie, onder de naam Black Scorpion, in 1993 verscheen op het Amsterdamse ESP-label. De hoofdstad was in die periode opgebloeid tot een waar creatief centrum. 'Amsterdam had de muziek van Orlando Voorn, het Go Bang!-label, Quazar, Dish n tell – Eddy de Clercq. En ik was gek op de Belgische producties, Frank de Wulf. Muzikaal was echt een heel stoere tijd. Ook omdat alles nieuw was. Het was echt bruisend. En alles gebeurde opeens niet meer in een verland, zoals in de discotijd, maar overal om je heen.'

Hij had er jaren op moeten wachten, maar na zijn eerste eigen productie ging het snel. 'De tweede plaat maakte ik voor Outland. En vanaf dat moment had ik elke maand een nieuwe release. Tons of tones voor het label van Rob Boskamp, producties voor PIAS. Ik was zó productief, was de hele tijd aan het muziekmaken. Alles draaide om muziekmaken en uitgaan. Ik was elke week in de Roxy. Was in die tijd wel nog heel verlegen, durfde geen meisje aan te spreken.' 'Ah, cute!' reageert

Manuela, als ze het verhaal hoort van die schuchtere jonge producer op de dansvloer van de Amsterdamse hoesetempel.'

DIT IS 'M

Een van de grootste kicks is natuurlijk je eigen tracks op diezelfde dansvloer terug te horen. 'Darren Emerson, toen nog dj van Underworld, draaide een keer op een maandag of dinsdagavond in de Roxy. Het was heel rustig, maar ik zal die nacht nooit vergeten. Darren, die later een goede vriend werd, draaide twee platen van me. Bij de tweede track moest ik wel naar hem toelopen om te zeggen: hey, je hebt nu al twee platen van me gedraaid.'

Vanaf dat moment groeide zijn naam snel. Voor de housewereld was Steve Rachmad dan wel een nieuwe

Boven
flyer van de gig in Moskou
Rechts
Steve en z'n dolfinen

naam, maar de kwaliteit van zijn producties verraadden zijn jarenlange ervaring in studio's. Bovendien was zijn muziek – techno in de beste Detroit-traditie – van een diepte en gevoel, dat ook de Amerikaanse techno-pioniers hem al snel in het oog kregen. Zoals Derrick May, de befaamde Detroit-producer, die hij in die periode leerde kennen. 'Derrick woonde in die tijd in Amsterdam. We kwamen elkaar vaak tegen bij Outland. En ik was altijd wel zo dat als ik iets voor elkaar wilde krijgen dat ik dan contact zocht met bepaalde mensen. Zo ging het ook met Derrick, die ik al snel bestookte met bandjes en cassettes. Er zijn best wel veel tapes aan voorafgegaan voordat hij toehapte en zei: dit is 'm. Dat werd mijn eerste plaat voor zijn Fragile-label.'

Diezelfde onverzettelijkheid had Steve ook zijn eerste platendeal opgeleverd, zegt hij nu. 'Ik bestookte platenmaatschappij ESP voortdurend met muziek. Als ze de ene dag nee zeiden, dan stond ik de volgende dag weer met nieuwe dingen op de stoep. Hoewel ik best wel verlegen en bescheiden ben, ben ik altijd wel heel erg standvastig geweest. Ik wilde platen uitbrengen en ging er dan wel voor vechten.'

MACHTIG

Rachmad was al een gevierd producer, toen hij eindelijk ook naam begon te maken als dj. 'Clubs hebben me van jongs af aan aangetrokken, vanaf het moment dat ik met een vriendje op zondagmiddag naar de BOC in Buitenveldert ging. Stiekem. Daar stonden we dan. Twee van die jonge jochies tussen een publiek van volwassenen. Dat was heel machtig. We gingen puur voor de muziek.'

Een paar jaar later stond hij zelf achter de draaitafels. 'In buurthuizen, zoals de Bronx op het Roelof Hartplein. Maar het is pas echt gaan lopen toen mijn eerste eigen producties uitkwamen.'

Toen duurde het ook niet lang meer voordat hij zich full time op de muziek kon gaan storten. 'Ik werkte in een barretje, maar daar had ik op een gegeven moment geen zin meer in. Verder stond ik nog in de platenzaak van Outland, maar toen die moest inkrimpen ben ik daar ontslagen. Dat vond ik niet erg. Want ik kon toen eigenlijk al rondkomen van de muziek. Oké, ik woonde nog bij mijn ouders thuis, maar toch.' (lacht).

Een muzikaal hoogtepunt uit die periode is zijn debuut-album 'Secret life of machines' (100% Pure, 1996), dat met zijn prachtige zwoele en melodieuze techno geldt als een van de hoogtepunten uit de geschiedenis van de internationale techno.

In de jaren daarop werd Steve's sound – mede door de richting die het hele techno-genre nam – steeds abstracter en minimaler. 'Ik weet niet precies waarom dat zo is gegaan. Maar het was heel vaak zo dat ik een bepaalde muzikale basis had neergezet, en elke keer dat ik er dan nog een melodie bij speelde vond ik het eigenlijk too much. Zo werd de muziek steeds minimaler. Ik vond dan altijd wel dat je als je zo weinig elementen gebruikte, dat de sound ook echt moest stáán. Daar besteedde ik ook erg veel tijd aan. Dat als je de track hard hoorde, dat het dan wel echt vol klonk.'

WE KEKEN ONZE OGEN UIT

Hij heeft de housewereld vanaf het allereerste begin meegemaakt. Wat is er in die periode veranderd, vindt hij? 'Het is eerlijk gezegd niet meer zo spannend als in de begintijd. Het publiek is verwend geraakt. En minder open minded. Zeker in Nederland, dat toch altijd voorop heeft gelopen met dance. In een land als Spanje, waar

'Daar stonden we dan. Twee jonge jochies tussen een publiek van volwassenen. Machtig. We gingen puur voor de muziek.'

Rechts
Steve in z'n studio

het allemaal later begon, is het publiek nog veel enthousiaster.'

Dat brengt ons gesprek op de wereldtournee, die tot nu toe geweldig verliep, zegt Manuela. 'Vooral Belfast was ongelofelijk. Het publiek gaat er helemaal voor in Ierland. Ze juichen niet, maar schreeuwen echt.'

'Sommige technocollega's hebben weinig boekingen, omdat ze altijd maar op één ding gefocust waren.'

'De kick-off begon 'heel lekker' met Innercity. Kort daarop volgde een feest van Tresor in Berlijn. 'Op de woensdag voor nieuwjaar, maar het was stampvol.' Oud en Nieuw met Shinedoe in Kroatië was ook heel bijzonder. En nu zijn ze net terug uit Moskou ('erg koud'), waar Steve goed op dreef was en ze zich later konden vergapen aan het publiek. Manuela: 'De meisjes in die club waren beeldschoon. We keken allebei onze ogen uit. Lacht: ik zou bijna lesbisch zijn geworden.'

DE VOLGENDE 25 JAAR

De zware adem van Star Wars' boosaardige held Darth Vader galmt onverwacht door de kamer: Steve's mobiele telefoon gaat. Telefoontje van de hippe Berlijnse platenmaatschappij Get Physical, sinds kort een van zijn nieuwe klanten: 'ik heb pas een remix van Booka Shade's 'Body Language' gemaakt, waar ze heel happy mee waren.'

Dat komt goed uit, zulke nieuwe contacten, want hij merkt dat de traditionele techno niet meer zo hot is als een aantal jaren geleden. 'De stroming waar ik toe behoorde is, ik kan wel zeggen, bijna weggefallen. Het tempo van de tracks gaat omlaag, het hoeft niet meer zo snel allemaal, en het wordt weer wat muzikaler. Voor mij is dat geen probleem, omdat ik in het verleden ook

heel melodieuze muziek heb gemaakt. Ik kan me wel aanpassen. Maar ik merk dat sommige technocollega's nog maar weinig boekingen hebben, omdat ze altijd op één ding gefocust waren. En dat ding is er gewoon niet meer.'

Maar hoe gaat het eigenlijk met zijn nieuwe muziek? Daar hoeven we ons geen zorgen over te maken. Hij laat een aantal fraaie schetsen horen die hij maakte voor een nieuw album. Geen stampende techno, maar een langzamer tempo en veel melodie. De tracks klinken als een 21e eeuwse update van zijn klassieke album 'Secret life of machines' (100% Pure) uit 1996, dat dit jaar opnieuw zal worden uitgebracht omdat er nog altijd veel vraag naar is.

Een hele opluchting dat hij eindelijk weer eens tijd had om in de studio bezig te zijn. 'Ik moet weer meer doen. Heb het gevoel dat ik een inhaalslag moet maken, want de laatste tijd heb ik maar weinig nieuwe dingen gemaakt.'

We hebben er het volste vertrouwen in. Voor de volgende 25 jaar heeft Steve nog een heleboel mooie muziek in petto. Want als muziek je passie is, dan zal die liefde ook nooit bekoelen. Toch? We weten het antwoord eigenlijk al, maar stellen de vraag toch nog maar even. Stel dat hij een wereldhit scoorde, waarmee hij in een klap binnen was en nooit meer hoefde te werken. Zou hij dan toch nog muziek blijven maken in de komende 25 jaar?

Tuurlijk. 'Dat zal echt nooit stoppen, dat gaat eeuwig door. Muziek zit nu eenmaal in mijn hart en zal daar altijd blijven ook.' *

'Muziek zit nu eenmaal in mijn hart en zal daar altijd blijven ook.'